SIMONE VAN DER VLUGT

DE ZONDE WAARD

2021 Prometheus Amsterdam

1

Ella

Het meisje ligt op de achterbank van de auto. Ze lijkt te slapen, maar er is iets vreemds aan haar houding. Iets onnatuurlijks. Het portier staat open, Ella kan zo naar binnen kijken, terwijl ze met haar polsbandje het zweet van haar voorhoofd veegt. Ze buigt iets naar het kind toe, dat een gele broek en een donkerblauw vestje draagt. Ze ligt op haar zij, de mond halfopen.

Er gaat een schok door Ella heen als ze ziet dat de polsen van het meisje vastgebonden zijn. Ze kijkt naar het vrijstaande huis waar de donkergroene Peugeot voor geparkeerd staat. Strikt genomen bevindt ze zich op privéterrein, zoals een bord met dreigende zwarte letters aangeeft.

Ze begrijpt waarom ze hier geen pottenkijkers willen hebben, want ze weet wie dit meisje is: Demi Hulshof, vijf jaar oud. Vermist.

Ella werpt een blik op het huis – niemand te zien –, schuift haar arm onder Demi en tilt haar van de achterbank. Als een lappenpop ligt ze in haar armen.

Ella's auto staat een stukje verderop, voorbij de bocht. Niet ver, maar als ze op de weg blijft lopen, zal ze meteen gezien worden.

Haastig stapt ze de berm in, die vol staat met hoog opschietend onkruid en brandnetels, en ze verdwijnt in het stuk bos dat langs de doorgaande weg loopt. De bomen staan er dicht opeen, maar er zijn handige olifantenpaadjes waar wandelaars gebruik van maken om de weg af te snijden. Het is er niet gemakkelijk lopen, maar het voordeel is dat je nauwelijks zichtbaar bent.

Ze schrikt als achter haar geschreeuw klinkt, gevolgd door rennende voetstappen die snel dichterbij komen. Gejaagd baant ze zich een weg door de braamstruiken. De stekels blijven haken aan haar sportkleding, en ze rukt zich wild los. Achter haar klinkt gekraak van brekende takken. Is ze toch gezien?

Het paadje dat ze volgt is nauwelijks zichtbaar, maar ze weet waar ze is en ook waar ze uitkomt: op dezelfde doorgaande weg, die in bochten naar beneden voert. Het scheelt dat ze niet hoeft te klimmen, het wordt steeds moeilijker om haar vrachtje te dragen. Af en toe kijkt ze over haar schouder, maar er komt niemand achter haar aan.

Ze worstelt verder tot het asfalt tussen de bomen door schemert. Buiten adem blijft Ella staan, met scheuren in haar sportkleding, modder aan haar schoenen. Ze zakt door haar knieën en legt Demi achter een struik op de grond. Vervolgens loopt ze behoedzaam naar de weg en blijft staan. Aan de overkant gaat het bos verder. De weg ligt er verlaten bij. Toch bevalt het haar niets dat ze de beschutting van het bos moet verlaten, maar er zit niets anders op. Haar auto staat op het zandpad aan de overkant.

Ella haalt Demi op, draagt haar naar de autoweg en steekt haastig over.

Net als ze aan de andere kant is, hoort ze een auto aankomen. Ze haast zich het bos in, gaat achter een boom staan en houdt haar adem in.

De auto komt met hoge snelheid aanrijden en neemt de bocht. Ella vangt een glimp op van een groene Peugeot. Hij rijdt voorbij en dan wordt het weer stil. Een paar minuten lang blijft Ella staan, tot ze voldoende moed heeft verzameld om verder te gaan.

Nog één bocht, dan is ze bij het onverharde pad waar ze haar auto geparkeerd heeft. Half struikelend loopt ze verder. Daar staat hij, haar rode Ford Fiësta.

Ze legt Demi op de grond, maakt met trillende handen het achterportier open en tilt het meisje op de achterbank. Ze pakt een deken van de hoedenplank, legt die over haar heen en gooit de deur dicht. Dan rukt ze haar eigen portier open, laat zich op haar stoel vallen en vergrendelt de deuren.

Het gezoem waarmee dat gebeurt klinkt geruststellend, maar ze weet dat het een schijnveiligheid is. Die mannen zijn vast gewapend. Eén kogel door het raam en alles is voorbij.

Ella start de motor en rijdt achteruit. Haar zenuwen zijn tot het uiterste gespannen, haar blik schiet van links naar rechts. Niets te zien.

Ze neemt de bocht en rijdt de weg op.

2

Het is een kleine tien minuten rijden naar haar huis, maar daar kan ze niet naartoe. Ze moet hier zo ver mogelijk vandaan zien te komen. Haar portemonnee ligt in het dashboardkastje, haar telefoon heeft ze ook bij zich, meer heeft ze niet nodig.

Ella volgt de doorgaande weg, de heuvel af, naar de splitsing. Daar moet ze rechtdoor, maar tot haar schrik is de weg afgezet. Ze neemt gas terug en rekt haar hals om te zien wat er aan de hand is.

Mannen met oranje hesjes lopen heen en weer, een van hen steekt zijn hand op om haar tot stoppen te manen. Wat er gebeurd is, weet Ella niet en het kan haar ook niet schelen. Het enige wat ertoe doet, is dat ze er niet door kan.

Ze probeert te keren, wat niet meevalt op de smalle weg. De achterwielen belanden in de berm en zakken weg in de modder, en in paniek geeft Ella gas. Haar auto schiet naar voren, raakt bijna een stenen muurtje.

Rustig nu. Langzaam achteruit, een stukje naar voren, weer achteruit, bijsturen.

Als ze eindelijk wegrijdt haalt ze opgelucht adem, al is ze er nog niet. Nu deze geplande route doodloopt moet ze

wel naar het dorp. Kan ze dat risico nemen? De ontvoerders kunnen zich opgesplitst hebben, en al kunnen ze niet weten dat zij in de auto is gestapt, Ella vindt het toch een eng idee.

Haar hersenen werken op topsnelheid. Wat moet ze doen, welke kant uit?

De splitsing nadert en ze neemt een besluit. Als ze hier afslaat, kan ze bij haar vakantiehuisje komen. Dat wordt flink hobbelen en schudden, maar het moet maar. In het huisje kunnen ze zich verschuilen tot het donker wordt, en daarna vertrekken.

Ella slaat links af en rijdt een slecht onderhouden weg op. Na een paar kilometer gaat die over in een onverhard pad, dat ze een tijdje volgt, tot ze bij haar vakantiehuis is. Ze parkeert haar auto zo goed mogelijk uit het zicht, achter een groep bomen. Het liefst had ze hem achter het huis gezet, maar daar is niet genoeg ruimte.

Ze draagt Demi het huis in, legt haar op de bank in de woonkamer en zakt op het tapijt neer. Bezorgd kijkt ze naar Demi, die bewegingloos blijft liggen, zich totaal onbewust van wat zich allemaal rond haar heeft afgespeeld. De tiewraps om haar polsen wekken Ella's woede op. Verdoofd én vastgebonden! Wat hebben ze dat kind in godsnaam gegeven? Waarschijnlijk een slaapmiddel, zodat ze haar zonder problemen konden vervoeren.

Na een tijdje komt Ella overeind, haalt een schaar en knipt de tiewraps door. Daarna kijkt ze naar buiten. Kon ze maar om hulp bellen, maar dat is onmogelijk. Niemand mag weten dat zij hier zit. Het zou fijn zijn geweest als er gordijnen hadden gehangen, die ze dicht had kunnen doen.

Maar zoals bij de meeste huizen hier in de buurt zijn er alleen luiken, en als ze die sluit ziet ze zelf ook niets meer.

Ze maakt een rondje door het huis en controleert of alle ramen goed dicht zijn. In elke kamer werpt ze opnieuw een angstige blik naar buiten, maar alles blijft rustig.

Terwijl ze de weg in de gaten blijft houden, trekt ze haar hardloopkleding uit en verwisselt die voor een spijkerbroek, een dunne trui en sneakers. Dan haast ze zich terug naar de woonkamer. Demi is nog onder zeil.

In de halfopen keuken schenkt Ella een glas water in en drinkt terwijl ze naar het meisje kijkt. Ze zal vast erg bang zijn als ze wakker wordt. Het is goed dat Ella met haar naar het vakantiehuis is gegaan, nu kan ze haar geruststellen. Achter het stuur zou dat een stuk lastiger geweest zijn.

Er wordt op de keukendeur geklopt. Even krijgt ze geen lucht, maar het is Riannes gezicht dat voor het raam verschijnt. Ella ademt diep in en uit en doet de deur open.

'Hoi!' Rianne, de Nederlandse eigenaresse van het vakantiehuis, heeft een stapel handdoeken in haar armen en duwt met haar schouder de deur wat verder open. 'Stoor ik? Ik dacht, ik kom wat extra handdoeken brengen.' Ze loopt door naar de woonkamer en blijft verrast staan. 'Hé, heb je een logé?'

Ella glimlacht ongemakkelijk. 'Ik heb een vriendin op bezoek. Dit is haar dochtertje.'

'Wat gezellig. Hoelang blijven ze?'

'Niet lang. Ze zijn op doorreis.'

'Oké. Als jullie iets nodig hebben hoor ik het wel.' Rianne legt de handdoeken op tafel. Ze werpt een blik uit het raam

en zegt: 'Het is wel somber vandaag, hè? Zo grijs en mistig... Maar vanmiddag zou het opklaren, en ik geloof dat de voorspelling voor de rest van de week wel goed is.'

Ella is blij dat Rianne verder niet naar de zogenaamde logés vraagt, en ze glimlacht. 'Het weer maakt mij niet zoveel uit. Ik ben hier om uit te rusten, een boek te lezen. Lekker, bij het haardvuur.'

Onmiddellijk gaat Riannes blik naar de open haard. 'Heb je genoeg hout? Anders laat ik mijn man een stapel brengen.'

'Nee, nee, er ligt genoeg. Kijk, de hele mand zit vol.'

Buiten klinkt het geluid van een motor, en Ella kijkt opzij.

Een donkergroene Peugeot met een Nederlands kenteken komt het erf op rijden, de banden knerpen op het grind.

'Is dat je vriendin?' vraagt Rianne.

3

Manuel

'Hier,' zegt Freek, terwijl hij op de rem trapt. 'Een Nederlands kenteken.'

Manuel kijkt naar de rode Fiësta die geparkeerd staat achter een groepje bomen op de oprit. Hij slaakt een diepe zucht. Na de paniek toen hij ontdekte dat het kind verdwenen was, verspreidt de opluchting zich nu als dope door zijn lichaam, bedwelmend en kalmerend.

'Zet hem er maar achter,' zegt hij. 'Blokkeer hem.'

Freek rijdt de oprit op. Als ze stilstaan, knikt Manuel zijn vriend waarderend toe. Het is aan Freek te danken dat ze het kind op het spoor zijn gekomen. Ze dachten dat ze haar kwijt waren, maar toen begon Freek over een rode Fiësta met Nederlands kenteken die gistermiddag heel langzaam langs hun huis was gereden. Het had Manuel niet lekker gezeten toen Freek dat vertelde, maar hij had besloten er niet te veel achter te zoeken. Er reden hier wel meer Nederlanders. Alles veranderde toen Lis gisteravond laat zag dat er iemand over hun terrein liep die naar binnen probeerde te kijken. Ze waren onrustig geworden, en na kort overleg besloten ze om de volgende ochtend naar een andere schuilplaats te verkassen. Manuel wist wel een adresje, in een bui-

tenwijk van Maastricht. En dus hebben ze vanochtend hun spullen gepakt.

Het kind was huilerig en vervelend. Manuel had haar een slaapmiddel gegeven en tegen Lis gezegd dat ze haar op de achterbank moest leggen.

En toen, op het moment dat even niemand op Demi lette, was ze verdwenen. Hij heeft staan schelden en tieren, en hij moest de neiging onderdrukken om Lis, die bij het kind zou blijven, tegen de vlakte te slaan. Alleen het besef dat hij haar nodig heeft om te helpen zoeken heeft hem daarvan weerhouden. Ze zijn onmiddellijk in actie gekomen. Het meisje kon niet zelf weggelopen zijn, dus iemand moest haar hebben meegenomen. En aangezien ze geen verkeer voorbij hebben horen komen, moet het een wandelaar zijn geweest. Een Nederlander waarschijnlijk, iemand die het kind heeft herkend. Er was alleen geen spoor van die wandelaar te bekennen, terwijl ze hem toch hadden moeten zien als hij op de weg was gebleven. Dus hij moet wel het bos in zijn gegaan.

Lis doorzocht het deel links van het huis en hij het deel rechts, terwijl Freek de auto pakte en ging rondrijden. Op de terugweg zag Freek een vrouw in sportkleding in een rode Fiësta met Nederlands kenteken stappen. Hij keerde zo snel mogelijk, maar toen hij op die plek aankwam was de vrouw al weg.

In het dorp zat geen politiebureau, dus daar kon die vrouw niet naartoe zijn gegaan. Voor de zekerheid ging Lis wel in het dorp kijken. Freek en hij besloten om met de auto te gaan zoeken. De weg die naar een naburig stadje

voerde, was afgesloten, en dat betekende dat de vrouw omgedraaid moest zijn.

Ze volgden de weg die zij genomen moest hebben, en toen hadden ze mazzel. Domweg mazzel. Freek had de rode Ford Fiësta op een oprit zien staan, half aan het oog onttrokken door bomen.

'Kom op, we gaan naar binnen en trekken ze eruit,' zegt Manuel.

Ze stappen uit en lopen naar de voordeur. Met de kolf van zijn pistool slaat Manuel de ruit van de deur in, verwijdert de achtergebleven glasscherven uit de sponning en steekt zijn arm door de opening. Zijn hand vindt het schuifslot. Hij maakt het open en reikt nog wat verder, naar de klink. Die geeft mee, en met hun wapens in de aanslag gaan ze naar binnen.

4

Ella

Ze hebben haar gevonden. Hoe is dat in vredesnaam mogelijk? Ella's hart begint als een razende te kloppen. Ze pakt haar tas, tilt Demi op en haast zich naar de keuken.

'Wat is er? Wat ga je doen?' vraagt Rianne.

'Ik heb geen tijd om het uit te leggen,' zegt Ella. 'Kom mee, snel.'

'Waarom niet? Wie zijn die mannen?'

'Laat ze niet binnen. Snel, het bos in!' Ella rent naar buiten, de adrenaline pompt door haar aderen.

Er komt geen antwoord en ze kijkt over haar schouder. Door het raam ziet ze Rianne de woonkamer door lopen, op weg naar de voordeur. Een paar seconden later klinkt er glasgerinkel, gevolgd door een hoge gil.

Met Demi tegen zich aan gedrukt holt Ella de tuin in. Die benaming verdient het stuk grond eigenlijk niet, het is meer een uitloper van het bos, waar wat bomen zijn weggehaald.

Drie, vier passen is ze vol in het zicht, en ze bidt dat de mannen niet net naar buiten kijken. Dan verdwijnt ze in de vegetatie en staat ze op het slingerpaadje dat door het dichte groen leidt.

Ze kent de weg. Je kunt rechtdoor lopen, het bos in, of afslaan en het paadje nemen dat om het huis heen loopt. Op die manier zou ze ongezien haar auto kunnen bereiken.

Met bonzend hart volgt Ella het pad. De mannen zijn nog steeds in het huis. Ze hoort Rianne niet meer gillen, maar er wordt nog wel geschreeuwd. Moet ze haar te hulp schieten? Ze zou een wapen kunnen zoeken in de schuur, een breekijzer of een schop. Maar wat kan ze daarmee uitrichten? Het beste wat ze kan doen is Demi in veiligheid brengen.

Ze heeft de voorkant van het huis bereikt. De Peugeot staat voor haar Ford Fiësta, ze zal hem moeten rammen. En dat gaat lawaai maken.

Ella pakt haar autosleutel alvast en verlaat de beschutting van het struikgewas. Het zweet breekt haar uit. Elke stap doet het grind knerpen. Ze houdt haar ogen strak op de openstaande voordeur gericht, klaar om bij het minste teken van onraad een sprint te trekken.

Nog drie stappen, nog twee, nog één. Ze drukt op het knopje van haar sleutel. Met een zacht gezoem gaan de spiegels opzij. Ze opent het portier, legt Demi op de achterbank en gaat achter het stuur zitten. Ze trekt de deur dicht en start de motor.